

8. Sulaiman Masri. Media dan Komunikasi dalam Bahasa Melayu. Malaysia : Fajar Bakti. 1997.

Леонова Ліана Романівна

*здобувачка магістратури кафедри психології
Вищого навчального приватного закладу
«Дніпровський гуманітарний університет»*

Науковий керівник:

Корсунська Вікторія Валентинівна
*старший викладач кафедри психології
Дніпровського гуманітарного університету*

**ПСИХОЛОГІЧНІ АСПЕКТИ ВИХОВАННЯ ДИТИНИ, ЩО МОЖЕ
СТАТИ ОДНІЄЮ ІЗ СТОРІН БУЛІНГУ**

Проблема насильства у закладах освіти була і залишається актуальною для системи освіти як України, так і інших країн.

За останні роки наша держава зробила великий прорив у правовому регулюванні даної проблеми, закріпивши визначення булінгу у законодавстві та встановивши відповідальність за нього.

У кожному закладі освіти все частіше підіймають тему булінгу під час профілактичних бесід, виховних годин, батьківських зборів.

Майже до кожного закладу середньої освіти приходять представники правоохоронних сфер, які роз'яснюють молодшому поколінню що таке юридична відповідальність, як вона поширюється на булерів, а також способи захисту від насильства у закладі освіти.

Тобто просвітницька робота здійснюється максимально широко, і дійсно, ситуація з питання протидії булінгу в освітніх закладах суттєво покращилась, порівняно з минулими роками.

Але ми все одно чуємо про величезну кількість випадків жорстокості у закладах освіти. Більш того, на сьогодні найпоширенішими є випадки насильства в онлайн просторі. Тобто булінг вийшов на новий рівень, що дало йому можливість залишатися безкарним і більш жорстоким. Тоді якими ж заходами ми можемо змінити ситуацію? Вбачаючи, що правове регулювання може лише на час стримати булінг, але не вирішить саму проблему, ми маємо звернути увагу саме у корінь булінгу. Що є першоджерелом насильства у закладах освіти? Невже девіантна поведінка з'являється у дитини лише у школі?

Для того, щоб розібратися у цьому питанні потрібно зануритись у життя дитини з самого народження. Уявімо народження дитини: малюк прийшов у цей світ, він чистий, щирий, сонячний, він не знає, що таке жорстокість,

ненависть, агресія. Він побачив свою маму, і він щасливий. Коли малюк починає своє життя, він є чистим аркушем, на якому його оточення починає, немов фарбами, малювати картину його світосприйняття.

У ідеальній картині батьки дитини оберігають його психічне здоров'я, оточують його любов'ю і турботою, закладають у нього певні моральні норми поведінки у суспільстві. Дитина, яка виховується у любові та повному прийнятті батьками має більше шансів не мати у майбутньому психологічних проблем. Така дитина приймає світ навколо себе і світ приймає її.

Але що ми можемо побачити у неідеальній картині?

Якою буде світосприйняття дитини, у якої батьки не проявляють до неї любові, поваги, турботи? Що буде з дитиною, у якої вдома нормальними є агресія, скандали, неконтрольовані негативні емоції та байдужість?

Кожна дитина є віддзеркаленням тієї атмосфери, якою її оточили її батьки. Тому, говорячи про проблему насильства у закладах освіти, ми маємо перш за все розуміти, що корінь проблеми криється не у закладі освіти, а вдома.

На жаль, наш час характеризується прихованою байдужістю та високими вимогами батьківської спільноти. Коли дитина стикається з проблемою булінгу у закладі освіти, батьки починають звинувачувати вчителів, керівництво, інших дітей, їх батьків – кого завгодно, лише не себе. А має бути питання до себе «Що я зробив не правильно у вихованні своєї дитини, що вона стала жертвою булінгу/кривдником?».

При чому це питання має звучати реально в обидвох випадках. Адже поведінка як булера, так і жертви є девіантною. Просто у першому випадку це яскраво виражене через прояви агресії, але жертва булінгу так само має певні провокативні ознаки, але вони є більш прихованими. Жертва булінгу, у більшості випадків, характеризується низькою самооцінкою, прийняттям статусу жертви та насильницьких дій стосовно неї. Така дитина нормально відноситься до того, що її цькують і вважає це у порядку речей, часто, навіть вважає, що заслуговує на таке відношення. Цій дитині не прищепили відчуття власної цінності й гідності, тому вона байдуже належати до спроб порушення її прав на недоторканість та гідність.

Враховуючи психологічні ознаки як булерів, так і жертв насильства, можемо зробити висновок, що найефективнішим превентивним методом впливу є лише робота безпосередньо батьків дитини. Світ дитини починається саме з них. Не потрібно бути байдужими до своєї дитини. Від того, як батьки покажуть цей світ дитині, залежить її майбутнє не лише у закладі освіти